

KATIE MARSHOVÁ

život bez tebe

Je možné pracovat
na budoucnosti,
když jste svázáni
minulostí?

Pro čtenářky
Jojo Moyesové

—
Příběh, který vás
vezme za srdce
a už nepustí...

Mladá fronta

KATIE MARSHOVÁ

život
bez tebe

KATIE MARSHOVÁ

Život
bez tebe

Mladá fronta

Přeložila Helena Hartlová
Copyright © Katie Marsh 2016
Translation © Helena Hartlová, 2018

ISBN 978-80-204-4893-4 (pdf)

— Věnováno mamince a tatínkovi —

Jedna

S tím sendvičem rozhodně udělala chybu.

Zoe si přitiskla ruku k ulepenému čelu a sáhla po zubním kartáčku. Komínek měkkých bílých froté ručníků vedle mramorového umyvadla se jí vysmíval svou voňavou dokonalostí. Vymáčkla trochu pasty a začala s čištěním.

„No tak, Zoe.“ Táta v rychlém rytmu zaklepal na dveře od koupelny. „Hlavu vzhůru.“ Jeho hlas zněl mnohem víc jako výhrůžka než povzbuzení.

Vyplivla pastu a vypláchla si ústa, teprve potom se narovnala a upřela pohled na svůj obraz v zrcadle. To neměla dělat. Ani tomu nejhörlivějšímu z maskérů by se nepodařilo skrýt pod očima krátery z vyčerpání.

„Už jdu, tati.“ Potlačila poslední ze zřejmě bezedné zásobárny zívnutí. V poslední době se velmi důvěrně sprátelila s časnými ranními hodinami. Cítila, jak jí po celém těle štípe pot, a pokusila se uvolnit si krajku, která se jí přilepila ke krku. Látka na to měla jiný názor, a tak to Zoe po krátkém zápase vzdala a místo toho si pustila studenou vodu na zápěstí. Alespoň že zvedání žaludku teď začalo ustupovat. Zbývala už jen pulzující bolest hlavy a panika.

Osušila si ruce a narovnala se s pohledem upřeným na hedvábné záhyby smetanových šatů elegantně spadajících k zemi. Byla oblečená jako nevěsta. Její účes byl každopádně předurčený k tomu, aby se stal středem pozornosti.

Částečně si dokonce jako nevěsta připadala. V očekávání. Šťastná.

Problém byly její zbylé části. Ten vytrvalý hlas, který se jí nepřestával ptát, jestli by tady vůbec měla být. Jestli s Jamiem vůbec kdy můžou být šťastní po tom všem, co se stalo, a po tom všem, co zaznělo.

Žaludek se jí znovu stáhl, doběhla k toaletě a sklonila se nad ní. Tohle rozhodně nevypadalo jako to báječné natěšené očekávání svatby, ve které kdysi doufala. Čekala, potřebovala zjistit, jestli v žaludku ještě něco zůstalo. Zřejmě ne. Alespoň že tak. Otřeseně vstala a sklopila sedátko.

Další zaklepání. „Už musím jít dolů, Zoe.“

Slyšela, jak je netrpělivý. Ve svatebním harmonogramu není prostor pro krize. Každá vteřina dne je naplánovaná. Žádné odchylky se nepřípuštějí.

Nadechla se a otevřela dveře do koupelny. Pokusila se usmát. On úsměv opětoval, zřejmě ho přesvědčila.

„Takže jsi v pořádku. Já věděl, že je na tebe spolehnutí.“ Prohlédl si ji od hlavy k patě, vysoký a impozantní ve svém vycházkovém obleku. Šedé vlasy měl uhlazené gelem, černé boty vyleštěné. „Jako vždycky.“

Přikývla. „Je mi dobře. Jen jsem si potřebovala přepudrovat nos.“ V žaludku jí zlověstně zakručelo, musela bojovat s další vlnou nevolnosti. Když se na ni díval, v jeho modrých očích spatřila hrdost. Vždycky viděl její nejlepší verzi. Žádnou jinou mu nikdy neukázala.

„Na tebe, Zoe.“ Její sestra pozvedla sklenici šampaňského.

„Díky, Lily.“

Třeba to vyřeší alkohol. Nic jiného zatím nezafungovalo. Nezabraly tablety Rennie, nepomáhalo jí zhluboka dýchat ani poslouchat uklidňující klasickou hudbu. Zoe ovinula prsty nožičku sklenky a pozorovala, jak bublinky se šuměním vyskakují k samému okraji. Opatrně se trochu napila a sklenku postavila na konferenční stůl z tmavého dubu. Pomalu vydechla. Tohle zvládne.

Táta se usmál a bledá jizva na bradě se mu zdvihla do trochu nakloněného písmene C. Severní Irsko, 1986. Dokázal označit původ každé stopy na svém obličejí a těle z mnoha let ve službě. „Jamie je šťastný chlap. Doufám, že to ví.“ V jeho hlase zazněl varovný tón. Jamie občas žertoval, že by musel Zoe zachránit z hořící budovy nebo z pokusu o atentát, aby jí byl v očích jejího otce někdy hoden.

„Výborně. Je čas jít.“ Otočil se a rázně zamířil ke dveřím. Potom se zastavil. Vrátil se. Objal Zoe tak pevně, že na žebrech cítila tlukot jeho srdce. Tím objetím jí říkal, jak moc ji má rád. Říkal všechno, co nikdy nevyjádřil slovy.

Přitiskl ji k sobě ještě pevněji. „Na tenhle báječný den.“

No, přinejmenším pět minut už nezvracela, takže se všechno začínalo ubírat správným směrem.

„Díky, tati.“ Nechala hlavu pod jeho bradou a vzpomněla si, jak s Lily vykukovaly z oken řady armádních ubikací a čekaly, až zahlédnou tátu–hrdinu, jak se vrací domů. Nosy přimáčkuté na skle. Vzrušené hlasy, jak spolu soutěžily, která ho zahlédne jako první. Potom drcení při sladkém uvítacím objetí.

Pustil ji a ona si stoupla na špičky, aby ho políbila na tvář. „Dnešek bude určitě skvělý. Nemůžu se dočkat.“

Nevšimla si svého zrychleného tepu. Temnoty, která jí vířila hlavou. Všichni jí dokola opakovali, že svatební den si vlastně nikdo neužívá. Třeba se takhle cítí každá nevěsta. Zahlcená. Nejistá.

Táta ji poplácal po rameni. „Musím jít postavit pořadatele do latě. Uvidíme se dole za dvacet minut. Buď přesná.“ Došel ke dveřím a otevřel je.

Zoe ho málem zarazila. Skoro se mu svěřila s obavami, které ji sužují. Potom se ale kousla do jazyka. Celoživotní praxe se jí teď náramně hodila. Tohle jí šlo dobře. Zvládala zůstat klidná a jít dál. Navíc teď zrovna nemohla nic moc dělat. Květiny, pohoštění, sál, hosté – myšlenka na to, že by ten rozjetý svatební kolos měla zastavit, v ní vyvolala potřebu běžet zpátky do koupelny, zamknout se a začít kopat únikový tunel do Austrálie. „Budeme tam přesně, tati.“

V okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře, obě dívky zvedly ruce k hranému zaslutování. Podívaly se na sebe a usmály se při vzpomínce na dětství, během něhož musely dodržovat přesné nástupy, ať už chtěly na výlet, do muzea nebo si jen kopat s míčem na zahradě.

Zoe přešla k obrovskému stahovacímu oknu. Hrud' měla tak sevřenou, že zápasila s dechem. Potřebovala vzduch. Pokusila se okno otevřít. Ani se nepohnulo. Zkusila to znovu. Úchytky se ulomila a spadla na podlahu.

Vážně neměla svůj den.

Odvrátila se a začala si ovívat obličej rukou. Sponky, kterými měla sepnutý účes, ji začínaly kousat. Promasírovala si spánky. „Páni, umíš si představit, co by dělal, kdybysme nepřišly včas?“

„To si radši nepředstavuju.“ Lily si za krkem zapínala stříbrný řetízek s přívěskem a rázně přitom zavrtěla hlavou.

„Morous jeden.“

Zoe zalapala po dechu, když pomyslela na ty spousty lidí, co na ni čekají v hotelové zimní zahradě. Seznam hostů neustále bobtnal – z původních čtyřiceti se dostali na sto padesát pozvaných, kteří se teď nedočkavě hemží dole. Tátovi přátelé. Jejich přátelé. V očekávání akce. V očekávání jejího příchodu.

„Jsi v pohodě?“ Lily jí položila drobnou paži kolem ramen, stříbrné nehty se zaleskly na slunci.

Zoe přikývla. „Je mi fajn. To jen že s tátou v plné polní to není ta nejuvolněnější atmosféra pod sluncem.“ Pokusila se zasmát, ale vydala ze sebe tak leda skřek. Byla jako na trní, celé tělo napjaté, jako by měla přijít katastrofa, o které věděla jen ona sama. Už předtím málem vyskočila z kůže, když Lily nečekaně přibouchla kufr, a svatební fotograf nad ní dávno mávl rukou jako nad beznadějným případem a šel radši dolů fotit ty, co se dokážou usmát.

Lily na ni mluvila tichým hlasem. „Určitě je to všechno? Je to jen táta, co tě stresuje?“

Zoe dosedla na okraj obrovského dvoulůžka, tmavě růžový přehoz se pod ní pomačkal. „Jo. Jeden z pořadatelů mi poslal esemesku, že je upřímně vyděšený. Myslí, že má táta po ruce revolver pro případ, že někdo z nich vybočí z řady. Nemůžeš přece čekat, že se budu nespoutaně smát, při všem tom napětí kolem, ne?“

Tentokrát Lily vypadala, že ji přesvědčila. „Jasně.“ Do sestříhaných světlých vlasů si zasunula sponu s umělými diamanty. „Jen jsem se chtěla ujistit. Protože s Jamiem jste skvělá dvojka. Štvalo by mě, kdyby se to mělo něčím pokazit. A v poslední době ses mi zdála trochu... nervózní.“

Hodně slabé slovo.

„Já vím.“ Při zmínce o jejím snoubenci jí zavibrovalo u srdce. Posledních pár týdnů skvělá dvojka rozhodně nebyli. Přesně naopak.

Mluvila dál, potřebovala přesvědčit Lily a současně se uklidnit. „Myslím, že ta blížící se svatba pro nás byla trochu těžká. Jamie se mě minulý týden zeptal, jestli bych radši nechtěla prchnout někam, kde je klid a mír, jako třeba na Střední východ.“ Zvedla obočí. „Myslím, že si dělal legraci.“

Ve skutečnosti si tím nebyla docela jistá. A něco v ní mělo mimořádně silné nutkání říct ano. Namísto toho zpanikařila a začala mluvit o něčem jiném a všechno se začalo točit ve spirále, až byli zpátky

u toho květnového večera, kdy ji našel, jak sedí potmě v obýváku a zírá do blikající pouliční lampy za oknem. Nohy skrčené pod sebou. Srdce na podlaze.

Všechno bylo ještě pořád tak živé. Občas to vypadalo, jako by přípravy na svatbu byly tím jediným, o čem spolu dokážou mluvit, co odvádí pozornost od toho ticha, co mezi nimi houstne. Zamračila se, protáhla si krk, aby uvolnila ztuhlé svaly. Takové myšlenky byly důvodem, proč nedokázala klidně sedět.

Lily se svezla do obrovského křesla potaženého stříbrnou a nachovou látkou. Na vybavení apartmá pro novomanžele si dal hotel Carnegie opravdu záležet. Zařízení bylo „omračující“. Lustr vypadal, že by mohl být ze skutečných diamantů, a místnost byla tak obrovská, že by si Zoe mohla přinést tenisky a pro ukrácení času tu naběhat pěkných pár koleček.

Lily se na ni zamyšleně podívala. „Nedívím se Jamiemu, že trochu vyšiluje. Jeho rodina mi připadá, že docela slušně stojí nohama na zemi – tohle všechno je na ně asi trochu moc.“ Vstala, přešla k oknu a otevřela ho se zahanbuující lehkostí.

Z velké hloubky pod okny sem dolehl hukot dopravní špičky. Londýn se chystal na další dusnou červencovou sobotu. Slunce svítilo. Všechno a všichni byli na cestě k dokonalému dni.

Až na Zoe.

Podívala se na hodiny. Čas kráčel kupředu. Žaludek jí zkroutila další vlna panické hrůzy. Pokusila se odsunout stranou pochybnosti a otázky, které teď byly jejími stálými společníky. „Máš pravdu, jeho rodina stojí pořádně nohama na zemi. Jeho máma pečे dorty a rozváží jídlo seniorům. Je to několik měsíců, co vyhrála v nějaké loterii pár stovek, a utratila je za nový přístřešek na zahradní nářadí.“

Lily upírala oči do vlastního klína. Zoe věděla, jaké obrázky se jí teď asi honí hlavou. Obrázky někoho, kdo tady dneska nebude. Úzká tvář se šibalskýma hnědýma očima. Rozesmátá ústa, která vyprávějí historiky nebo jim nařizují, že si mají pospíšit a vlézt do té vany dřív, než jim bude oběma devadesát. Pestré šaty přes legíny. Odřené žabky. Sluneční brýle ve vlasech nad hustou ofinou. Máma.

Lily si povzddechla a Zoe viděla, jak jí v zelených družičkovských šatech ztuhla bledá ramena. Vstala a šla Lily obejmout. Sestřiny oči zůstaly sklopené. Zoe ji políbila na tvář. „Moc ti děkuju, že mi jdeš dneska

za družičku, Lily. Víím, že je to těžké, potom, co se stalo s Garym. “ Oči její sestry se zalily slzami a Zoe se proklínala. To jméno začínající na G vůbec neměla vyslovit. Gary byl arogantní účetní, který měl za to, že když si u večere nepšoukne, je to vrchol romantiky. Lily s ním chodila osmnáct měsíců.

Sebeúcta. S tou byla její sestra trochu na štíru.

Zoe natáhla ruku a zkušeným pohybem otřela Lily z dolního rtu rozmazanou rtěnku. „Jsem moc šťastná, že tě tady mám.“

Lily se vzpamatovala. „Mám v úmyslu se bavit. Na Garyho kašlu.“ Odhodlaně vstala a sáhla po dalším šampaňském.

Na Zoe to udělalo dojem. „Páni. Vyslovila jsi jeho jméno bez vzlykání. Tomu říkám pokrok.“

Sestřina tvář se znovu zachvěla. Zoe ji vzala za ruku. „Moc brzo?“

„Moc brzo. Je to teprve měsíc.“

„Promiň.“ Zoe rozevřela náruč a objala ji. Jejich šaty nesouhlasně zaskřípaly, a tak se obě rychle odtáhly.

Lily vyprázdnila skleničku. „Nedělej si s tím starosti. Tohle družičkování je navíc můj svatební dárek. Nic jiného si nemůžu dovolit.“

Zoe se zasmála. „Pomohlas mi dostat se do šatů – to byl dárek jako hrom.“

Lily přikývla. „Jasně.“ Tvář se jí rošťácky rozzářila, rozjasnily se jí oči, úsměv, pleť. Zoe by si přála, aby ji tak viděla častěji. „To všechno díky posilovně.“ Lily jí ukázala svůj neznatelný biceps.

Podívala se na Zoe. „Pořád myslíš, že je to takhle správně? Nepozvat mámu? Žádná dodatečná lítost?“

Zoe ztuhla. Poslední dobou se jí o matce hodně zdálo. Ne o tom, co se mezi nimi stalo. Ne o hněvu, který mezi nimi udržoval odstup. Ne. Byly to sladší sny. Klamné sny. Zoe stojí vedle mámy na stoličce a olizuje vařečku, když spolu pečou čokoládový dort. Nebo se máma večer naklání nad postýlku a Zoe šimrají na břišku její dlouhé zrzavé vlasy. *Spinkej sladce, holčičko. Spinkej sladce.*

Už zase ji bodly výčitky svědomí společně s podivem, jak se ta trhlina mezi nimi mohla tolik rozestoupit a kolik z toho byla její vina. Sebrala veškerou sílu a tu myšlenku zapudila. Udělala správně. Matka jí nedala jinou možnost.

„Stejně by nepřišla, Lily. Roky jsme spolu nepromluvily a Gilmoreva děvčata jsme nebyly nikdy.“ Podívala se sestře zpřímá do očí. „Dobrý?“

„Dobrý.“ Lily přikývla. „Jen mi připadá smutné, že se vy dvě vůbec nevidáte. Ani po takové době. Víím, že ti řekla dost strašné věci, ale...“

„Jo. To jo.“ Zoe přikývla a litovala, že tehdy prostě neřekla Lily pravdu. Teď ji ale roky tajností uvěznily. „Teď není čas o tomhle mluvit, Lily.“ Vstala. „Nemáme už jít za chvíli dolů?“

„Jasně.“ Lily zkontrolovala čas. „Za pět minut.“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Do háje. To bude zase táta. Co se sakra zvirtlo tentokrát?“ Zoe začala svědit kůže. Chtěla jít dolů a dělat jakoby nic. Prorazit si cestu pochybnostmi. Ignorovat nástrahy několika minulých týdnů.

Otevřela dveře.

„Jamie!“ Instinktivně dveře zase přibouchla.

„Au.“ Slyšela přidušené zasténání na druhé straně.

Znovu otevřela. „Sakra. Není ti nic?“

„Snad ne.“ Zkoumavě si osahal tvář. „Při troše štěstí se z toho můj nos nějak vykreše.“

Natáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Ucítila vůni skořice z jeho vody po holení. „Panebože, mrzí mě to. Já jen...“

„Zpanikařila?“ Přikývl. „Já víím. Neměl bych tě vidět dřív, než se sejdeme dole. Myslel jsem ale, že ti to jako osobě vehementně pohrdající pověřčivostí nebude vadit. Mimochodem, snad smím poznamenat, že vypadáš SEXY.“

Podívali se na sebe a jeho přítomnost ji jako pokaždé povznesla, fádni svět změnila v neonový. Kousíček v ní začal doufat.

Naklonil se k ní a políbil ji. „Panebože, už abych tě měl zpátky tady nahoře. Koukni na tu postel. Je tak...“

Zaslechla diskrétní cvaknutí, jak se Lily vytratila do koupelny.

Tváře mu zružověly.

„Trapas. Neviděl jsem ji tam. Což není žádný div, tenhle pokoj je větší než celý náš byt.“ Obdivně se po něm prošel.

„Jamie, já...“ Cítila, jak rudne, slova se jí zasekla na jazyku. Když ho tu viděla v jasném světle jejich svatebního dne, s jeho nachovou vestou a vzrušenýma očima, cítila, jak se propast mezi nimi rozestupuje. On byl připravený na „šťastně až navěky“. Ona si ani nebyla jistá, jestli si štěstí zaslouží.

Zadívala se na svůj zásnubní prsten. Diamant se zatřpytil, když ji vzal za ruku. „Vážně se za tohle přepadení omlouvám, Zoe.“ Jeho

zelené oči se setkaly s jejíma a ona v něm neviděla nic než jistotu. „Bylo to mezi námi poslední dobou tak na levačku. A já tě nechtěl jen tak... vidět. Tam dole přede všemi. Aníž bych se ti omluvil.“

„Omluvil za co?“

„Za všechno.“ Tvář mu potemněla úzkostí. „Za to, že jsem byl takový pako. Že jsem pořád trval na tom, abychom o tom všem mluvili, když jsi nechtěla. Já jen nevěděl, jak se mám cítit – chtěl jsem vysvětlit, víš? Znat důvod.“

Přikývla. „Já vím.“

Přešlápl z nohy na nohu. „A tak jsem pořád mlel jako idiot, mluvil o tom, jak jsi vystresovaná – a znělo to, jako bys snad mohla za to, co se stalo. Žádný div, že jsme se pořád hádali.“ Rukou si zajel do blondatých vlasů na ježka. „Nevěděl jsem, co říkám. A nikdy bych ti to nedával za vinu. To snad víš, ne?“

„To je dobrý.“ Zoe studovala nachové kudrlinky na vysokém koberci, přejížděla po nich špičkou saténové lodičky.

„Ne, to není.“ Vzal její dlaně do svých. „Tehdy v noci jsem viděl tvůj výraz, pamatuješ? Nikdy dřív jsem tě takhle neviděl. Tak poraženou.“

Neměla slova, kterými by mu odpověděla. Jen dávné vzpomínky. Slzy. Vzdechy. Hodiny, které strávila stočená do klubíčka v očekávání, že to přejde.

Zakolísala. Jamie jí položil prst pod bradu a jemně ji zvedl.

„Mluv se mnou, Zoe.“

Dívala se na něj a snažila se uspořádat si v hlavě slova. Slova, z nichž by pochopil, jak je zmatená. Jak je neukotvená. Kolik mu toho neřekla. Už se chystala otevřít pusu, když jí přejel špičkou prstu po tváři.

Ta vřelost ji zastavila.

„Nic mi není, Jamie.“ Políbila ho. „Nic, s čím by sis měl dělat starosti.“ Pohlédla na hodiny na stěně. „Teď musíš jít dolů.“

„Já chci ale zůstat tady a povědět ti, jak jsi krásná. A jak jsem hrdý, že s tebou můžu být. A...“

Odtáhla se. „Neměl by sis tohle všechno schovat pro svou řeč?“

„Na povídání toho mám víc než dost. Žádný strach.“ Usmál se. „Jako třeba že nikdy nezapomeneš koupit toaletní papír. To je moje velké finále.“

Znovu ji letmo políbil.

„Páni, z toho budou všichni odvázaní.“ Poodešla od něj, natáhla se po skleničce se šampaňským a naráz ji vypila. Ve vypuzování pochybností měla praxi. A dneska si to zopakuje.

„Už bys měl jít, Jamie.“

„Ještě musím udělat tohle. Protože jsem do tebe blázen.“ Zvedl ji vysoko do vzduchu a zatočil se s ní dokola. Proti své vůli se rozesmála.

„Dávej bacha! Nejsem si jistá, jestli tyhle šaty další překvápka ustojí.“

Postavil ji na zem a obdivně se na ni zadíval. „Jak se to sakra vůbec rozepíná?“

Cítila, jak jí hoří tváře, když si v kříži přejela prsty po háčcích zakrytých saténem, které se táhly po celých zádech. „Nemám nejmenší tušení.“

Znovu se po ní natáhl, a jak se jí vrátilo nutkání přiznat se mu, projevila jí další vlna panického strachu. Pak vyšla z koupelny Lily. „Je čas, sestřičko.“

„Tak jo.“ Zoe s úlevou přikývla. V příští vteřině by mu to řekla. A pak už by nebylo návratu.

„Miluju tě.“ Očima pořád pátral v její tváři.

Věděl, že je něco špatně. Byl až příliš zvyklý na to, že Zoe všechno zvládá. Nic ji nevykolejí. Nic ji nevyvede z míry. A dneska je naprosto rozložená, přímo před ním i s tím zásrubním prstenem, který ho stál dva měsíční platy.

„Užij si obřad, Jamie.“ Lily se naklonila, aby ho políbila na tvář. „Uvidíme se na druhé straně.“

„Jestli se tak daleko dostanu,“ Jamie se zašklebil. „Myslím, že váš táta mě asi zastřelí, když jsem si dovolil těsně před obřadem opustit stanoviště.“

„Ne, to neudělá.“ Zoe zavrtěla hlavou. „Narušilo by to jeho zasedací pořádek.“

Lily se usmála. „Ty jsi řekla vtip! Super. To už ti musí být líp.“

„Líp?“ Jamie se znovu zastavil. „Já věděl, že je něco špatně.“

„Už běž!“ Zoe mu podržela dveře.

„Miluju tě.“ Jeho hlas bylo slyšet i přes dveře, které za ním zavřela.

Zoe se znovu zhluboka nadechla. Dělá správnou věc. Rozhodně. Tohle je Jamie. Muž s ležérním úsměvem, který ji okouznil před čtyřmi lety, když přišel, aby jí v práci opravil počítač. Muž, který měl vždycky

čas stát a dlouze se dívat. Který dokázal ocenit maličkosti. Námrazu na listu. Mramorované mraky na obloze. Slunce na její tváři po ránu.

Tyhle věci jsou důležité. Ne několik posledních týdnů.

Lily podala Zoe kytici.

„Tak copak vám tak dlouho trvalo?“ Jemně smetla smítko ze sestřina předloktí. „Dal ti další úžasný šperk? Nebo další ručně malované obrázky místa, kde jste se potkali?“ Povzdechla si. „Vážně dělá, co může, aby vedle něj všichni ostatní chlapi na světě vypadali jako naprostí zoufalci.“

„Chtěl si jen promluvit.“ Zoe měla tak napjatou čelist, že jí div nepopraskaly zuby. „Měli jsme pár...“ Zarazila se. Nemá smysl teď o tom začínat. Ne, když má za pět minut zaznít: „A tady přichází nevěsta...“

Lily zamrkala. „Pár čeho?“

„To je fuk.“ Zoe zavrtěla hlavou.

„Zoe?“

Sestřin hlas přicházel jakoby z velké dálky. Zoe si nalila další šampaňské v naději, že zaplní tu díru, co se jí otevírá v srdci. Vypila ji naráz.

Lily se na ni zadívala s obavami.

„Zoe?“ zeptala se znovu.

Zoe se na ni podívala, připravená promluvit. Konečně. Potom ale slova spolkla, stejně jako vždycky, a pohřbila je hluboko do bezpečí, kam k nim nikdo nemůže.

„Na tom nesejde.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“ Zoe přikývla. „Hezky mě poslouchej. Já jsem nevěsta. Tohle je můj den. Jasný?“

„Jasný.“ Lily pokrčila rameny. „Je čas vyrazit.“

„Ano.“ Zoe položila ruku na kliku. Tohle je její poslední šance. Bud' to půjde dolů, anebo poslechne ten hlas v hlavě, který jí říká, že jí to nemůže projít. Že není žena, kterou si Jamie zaslouží.

Oběma jim chvilku trvalo, než si uvědomily, že Lily zvoní telefon. Lily se naklonila a podívala se na displej. Zamračila se. „To je jen Mags. Nevezmu to. Nemůže to být důležité.“

Zoe sáhla po telefonu.

„Vezmeme to.“

„Ne, Zoe. Musíme...“

Pozdě. Zoe přejela prstem po displeji a hovor přijala.

Mags. Nejlepší přítelkyně jejich mámy. Zoe si ještě pamatovala, jak její tmavé vlasy odstínily slunce, když se skláněla, aby Zoe potřela zinkovou mastí, když spadla z kola do kopřiv.

Lily se na Zoe zamračila a řekla do telefonu: „Mags? Haló? Teď není ta nejlepší chvíle, zrovna se chystáme...“

Zoe se naklonila blíž, aby slyšela hlas na druhém konci.

Lily se tiše zeptala. „Co?“ Mezi obočím se jí objevila vráska a dala telefon na hlasitý odposlech.

Hlas Mags praskal do polstrovaného přepychu místnosti. Hlas z jiného světa. „Jde o Ginu.“

„Co se stalo?“

„Ona...“

Zoe vzplál v srdci strach. Strach, že po té dlouhé době, po těch letech odloučení, už nikdy nebude mít příležitost máminu tvář znovu vidět.

Zdálo se, že má Mags naspěch. „Mrzí mě to, vážně to nemůžu vysvětlovat po telefonu. Ptá se po Zoe, ale já na ni nemám číslo, takže...“

Zoe poskočilo srdce. „Já jsem tady, Mags.“

„Díkybohu. Chce, abys jí pomohla.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“ Její hlas zněl rozhodně. Jasně. „Musíš přijít. Hned teď. Musíš přijít a dostat ji odtud.“

* * *

Manželská ubikace, Kasárna Queensbury, Wiltshire

Dárek k narozeninám: Dárky tě nezajímají, zbožňuješ balicí papír.

Oblíbená hudba: Třpyť se, třpyť se, hvězdičko

15. června 1985

Nejdražší medvídku Zo,

tak jsi zvládla první rok. Díkybohu za to. Byly chvíle, kdy jsem si nebyla jistá, že to dokážeš. Už od samého začátku nešlo nic podle plánu. Porod nebyl zrovna čajový dýchánek, jak jsem si představovala. Myslela jsem si, že mě bude Alistair při těch ŠÍLENÝCH bolestech držet za ruku, tvářit se mužně a pomáhat mi dýchat, jenže byl – pochopitelně – někde na cvičení, když ses rozhodla narodit se, takže se sem musel trmácet v nějakém kamionu a dorazil až ten den, kdy jsem si tě mohla prvně podržet v náručí. Termín jsem měla

až víc než za měsíc a jen asi třicet minut mě dělilo od toho, abych tě porodila v práci na záchodě, když se chudák můj nervózní vedoucí Roger nabídl, že mě odveze do porodnice ve svém staříčkém Fordu Fiesta. Stihli jsme to zrovna ve chvíli, kdy se začala objevovat tvoje hlavička, a první slova, která jsi slyšela, byla „To mě poser“, když můj šéf padal na podlahu jako podřátý.

Takže ne zrovna nejskvostnější začátek. Mně to ale bylo jedno. Protože jsi tu byla ty. Měla jsi dvě oči, na nohou deset prstíků a zrzavé chmýří po celé hlavě a byla jsi dokonalá. Prostě dokonalá. Celou věčnost jsme tu byly jen my dvě, protože Alistaira tak často posílali pryč. Bože, jak mně se po něm stýskalo – nesnáším ten nekonečný koloběh posílání balíčků, psaní dopisů, doufání, že to nebudu já, za kým přijdou s informací o ostřelovači nebo zranění – ale s tebou to bylo o moc lepší. My dvě byly šťastné. No, vlastně my čtyři, když budeme počítat i moje prsa, protože ze začátku tě vlastně nic moc jiného nezajímalo. Prvních pár týdnů to byl naprostý chaos. Žádný Alistairův řád a pořádek. (Tvůj táta třeba s oblibou přerovnává obsah ledničky do dokonalého zákrytu. Já vím. My ho vyškolíme.) Místo toho to byly dokola plínky, sušenky s polevou a Heinzovy ravioli s hráškem k večeři den co den. Běžová armádní barva na stěnách obýváku se loupala, no ale co má být? Nevšimla jsem si lautr ničeho než tebe.

Občas za námi přijela moje máma – kdykoli se mohla uvolnit z hektického kolotoče debilních návštěv kadeřníka každý druhý den – a oznámila mi, že ti plínky neměním správně nebo že jsi moc malá nebo moc ukřičená nebo moc rudá v obličejí. Ať se jde bodnout. Poctivě jsem cvakala foťákem pokaždé, když tě jednou za návštěvu pochovala, a pokaždé jsem ti v duchu provolávala slávu, když ses v tu chvíli rozhodla říhnout jí do obličejí. Když odešla, jen jsem tě pevně sevřela v náručí a rychle za ní zamkla dveře. Sláva, už je pryč.

Když ti byly tři měsíce, Alistaira na chvíli převeleli sem. Nemohl uvěřit tomu, jak jsi úžasná. Stočila ses mu na hrudi a dospala všechen spánek, kterému ses tak udatně bránila, když jsi tu byla se mnou sama. Prstíky jsi mu sevřela palec mozolnatý po týdnech strávených rozebíráním pušek, ukrýváním v křoví nebo jaké šílenosti to vyvádí, když velí svým mužům. Vzhlížela jsi k němu, a ať v tvých očích viděl cokoli, nedokázal se toho nasytit. Chtěl tě zadusit polibky. Zvedat tě do vzduchu. Houpat tě na slunci na tom mizerném proužku zahrady s kulisou burácejících nákladáků na silnici za plotem.

Celé hodiny jsem ho pozorovala, když byl s tebou. Díky tomu jsem vás oba milovala ještě víc. Občas jsem z vás nemohla spustit oči, a až mě rozbolelo u srdce z toho, jak moc pro mě znamená. Jako když vymačkáš všechnu vodu

z houbičky na nádobí a zůstane ti jen bolest v pěsti a drátěnka zarytá do prstů. Tolik vás oba miluju. Tak silně. Svou rodinu.

V noci mi Alistair tolik nepomáhal. Nebo spíš měl lepší spaní než já. Ty ses proškýtal, prokřičela a prošklebila nocí s divokou gestikulací jako herec opravdu silně přehrávající při konkurzu na televizní seriál. On to prospal. Já se ovšem budila i v těch zázračných nocích, kdys vydržela mít očka zavřená až do pěti. Musela jsem se přesvědčit, že ještě dýcháš. Že jsi pořád s námi. Po ránu jsem vypadala asi tak na pět set let. Vy dva jste vypadali kouzelně. Tvůj táta tě pošimral pod bradičkou a šel do práce říct všem kamarádům, jaký jsi andílek. Já si dala další hrnek Nescafé a nový den mohl začít.

Jednou jsem tě vzala do své někdejší kanceláře v cestovce. Ne, ani já nevím, proč jsem to udělala. Mlíko mi prosakovalo skrz tričko, ve vlasech jsem měla ovesnou kaši a všichni bývalí kolegové na mě koukali, jako bych byla z Marsu, když ses rozhodla svou „báječnou odpolední vycházku“ prokřičet. V jednu chvíli jsem tě kojila v zadní kanceláři, když do ní vešel chudák Roger. Jako by už ze mě neviděl dost. Vypadal, jako kdyby spolkl náplň do tiskárny. Z kanceláři se ozývalo chichotání a ty ses pak pozvracela na kopírku. Asi už se tam nevrátím.

Ale kolegyně mi nebudou chybět – říkají sice, že je pro mě Alistair moc vážný, jenže já vím, že prostě jen žárlí. To mě si tu noc vybral. Se mnou chtěl tancovat při rozum otupující hudbě té příšerné svatební kapely, co postupně mrzčila každičkový hit od ABBY, do kterého se pustila. Vybavuju si jejich obličej – Melanii a Tiffany a všechny ostatní – zelené závislí. To já byla v Alistairově náruči, vzhlížela k těm lícním kostem a hustým tmavým vlasům a děkovala Bohu, že jsem se pro tentokrát chystala líbat s mužem, jehož představy sahají dál než ke snaze nalít do mě násilím sklenici cideru. Jeho ruce se dotýkaly mých zad. Jeho tělo bylo těsně u mého. Svět byl v naprostém pořádku.

To se nezměnilo. Moc ho miluju. A on miluje mě – je to v každém jeho pohledu a v každém objetí. Říká o mně, že jsem jeho královna chaosu, a shovívavě se usmívá, když za sebou po celé ložnici nechávám oblečení, boty a štetěčky na make-up. Je do nás do obou blázen. Do svých holčiček. Zbožňuje, když se na něj usměješ, natahuješ se po jeho rukou a batolíš se směrem k hračce, kterou zrovna chceš. Strašně rád ti staví hrady z písku nebo věže z banánů k snídani. Jsi jeho zlaté děvče a ta nedělní odpoledne, která máme na zahradě jen sami pro sebe, jsou zlaté časy. Jsou ale tak krátké. Příští týden ho nasadí. Zase do Severního Irsku. Čtyři a půl měsíce. To je dlouhá

doba. Tolik týdnů, kdy ho budou chtít zabít a bránit jim v tom bude jen ostnatý drát a zbraně.

To mě děsí. Alespoň mám ale tebe. Krásnou, překrásnou. Směješ se, broukáš si a usmíváš se od ucha k uchu. Máme už zaběhnutý režim. Krmení (ty). Spánek (ty). Házení věcí dokola (ty). Ukazování na věci (ty). Úklid, vaření, utírání, utěšování, praní, odklizení, zvedání (já). Usínání na gauči v půl deváté se sklenicí piva v ruce (já).

Když konečně zavřeš oči, zůstanu někdy stát v tvém pokojíku a nedokážu se od tebe odtrhnout. Poslouchám tvůj tichý dech, dívám se, jak otevíráš a zavíráš drobné pěstičky, a myslím na to, jak daleko jsme došly. Vdechuju tě, vychutnávám si tě do posledního kousku. Nemůžu se nasýtit.

Než ses narodila, vlastně jsem malé děti a miminka neměla moc ráda. Po-
držela jsem si je minutu a pak tvrdila, že musím na záchod, a předala je dál. Ale teď? Dychtím po tobě. Udělám pro tebe první poslední. Zachumlávám tě do deky, aby ti bylo teplo. Čistím ti nepatrné zoubky. Piluju ti nehtíky, zatímco spíš, aby sis nepoškrábala tvářičky. A ty mě za to odměňuješ. Rozhodně ano. Zamrkáš na mě těma úžasnýma kočičíma očkama, usměješ se a já vím, že tvoje srdce je mě plné. Nemůžu se dočkat dne, kdy řekneš „máma“. Kdy řekneš: „Mám tě moc ráda.“

Bůh ví, že i já tě miluju.

Všechno nejlepší k prvním narozeninám!

Pusu, máma

Zoe nemohla uvěřit tomu, co udělala. Upřeně se dívala z okna taxíku a nevšímala si zvědavých pohledů taxikáře, zatímco londýnská zácpa odmítala pomoci jí, aby se rychle přesunula k mámě. Zkoumala kola autobusu vedle nich, když se všichni zastavili na další červené, potom zvedla oči a viděla, že kostel je hned přes ulici. Bylo 14 hodin. Klasický čas pro svatbu. No ovšem, zvony se vesele rozezněly, aby oslavily svatbu, která se nejspíš skutečně odehraje.

Zoe od té scény nedokázala odtrhnout oči, sledovala muže v elegantních vycházkových oblecích, kteří se smáli na širokém kameném schodišti. Ženy v šatech, s krajkovými ozdobami ve vlasech a s miniaturními kabelkami v rukou stoupaly na elegantních podpatcích ke vchodu.

Dotkla se prsty těžkých záhybů svých šatů. Její přátelé na ni právě teď čekají. Táta. Jamie. Zklamala ho. Všechny zklamala. Celé roky se snažila před tím pocitem utéct, ale už je tu zas. Hanba.

Taxík se milosrdně rozjel zrovna ve chvíli, kdy u kostela přibrzdilo dlouhé bílé auto s nevěstou. Zoe zabořilo u srdce při vzpomínce na hudbu, kterou si na cestu k oltáři s Jamiem společně vybrali už v dubnu. Debussyho preludium. Seděli spolu v titěrné kuchyňce, poslouchali komplikovaná vzezření klavíru a ona tehdy věděla celým svým srdcem, jak moc si ho chce vzít. Usmívala se na něj a držela ho za ruku a oba se dívali do budoucnosti, která jako by patřila jenom jim.

Potom se to všechno změnilo. A když dneska zazvonil ten telefon, nevysvětlitelná intuice jí řekla, že musí odejít. Všechno jako by do sebe zapadalo. Všechny ty sny o mámě. Všechny ty hádky s Jamiem. Ten pocit nejistoty. Hlas Mags pro ni byl znamení. Když tady ale teď seděla,

onen okamžik rozhodnosti dočista zmizel. Zůstal jen šok a neschopnost uvěřit. Měla Jamiemu vysvětlit, co cítí a proč. Proč utíká.

Lily už jim to jistě všem oznámila. Nezapomene na výraz v sestřiných očích, když Zoe odcházela z hotelového pokoje. Její vždy klidná sestřička se na ni dívala s naprostým zděšením. Zoe jí to nemohla mít za zlé. Zvlášť když to bude muset být Lily, kdo jejich tátovi oznámí, že se svatba ruší. Lily se dokonce nabídla, že mámě pojede pomoci sama. Pověsila se Zoe na paži a říkala, že vdát se je to nejdůležitější – že Zoe musí zůstat.

Ale Zoe ji neposlouchala. V tom jediném okamžiku měla jasno. Žádné pochybnosti. Věděla, že to musí udělat. Máma potřebovala její pomoc.

Teď jí to připadalo jako šílenství. A přece jí něco nedovolilo vrátit se zpátky. Bubnovala prsty o stehno, potom sáhla po telefonu a vypnula ho, než se znovu uvelebila na sedadle. Její vysoký účes nehodlal spolupracovat a místo toho se rozhodl připoutat ji k podpěrci hlavy.

„Je vám dobře, slečno?“ Taxikář zachytil její pohled ve zpětném zrcátku.

„Je mi fajn.“ Vysvobodila vlasy, cíleně se dívala z okna a překřížila paže, aby ho odradila od další konverzace. Bude mít dost co vysvětlovat později. Nepotřebuje s tím začínat už teď.

Za chvíli už jeli rychleji a z ulic zmizel lesk centrálního Londýna. Viděla trafikou s padajícím vývěsním štítem, matraci opřenou o zeď, psa otírajícího se o otlučenou poštovní schránku. Skupina opálených mužů se šourala ulicí s plechovkami piva v rukou. Větrík, který jí vanul do tváře, byl horký a lepkavý. Vzpomněla si na navoněný přepych apartmá, které před třiceti minutami opustila. Už teď jí připadal jako součást jiného života.

A pak ji uviděla.

Naklonila se dopředu, požádala řidiče, aby zastavil, a on přibrzdil a zastavil vedle místa, kde se Mags opírala o zábradlí. Neviděly se už takovou dobu, ona ale vypadala naprosto stejně. Pořád v džínách a adidaskách, s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy a s tím trojúhelníkovým zlatým přívěskem na krku.

„Zoe!“ Mluvila už ve chvíli, kdy ještě Zoe dávala taxikáři svou dvacetilibrovku pro všechny případy, otevřela dveře a snažila se vysoukat ven. Nebyl to snadný manévr, vzhledem k tomu, jak byla oblečená.

Přehodila nohy a vypořádala se na chodník. Mags si přiložila ruku na pusou. „Bože můj. Netušila jsem, že se dneska...“

Její slova se vytrácela s tím, jak si prohlížela, co má na sobě. Přišlo si ji prohlédnout i malé rozježené šteně. Chystalo se zvednout nožičku, ale Zoe mu uštědřila svůj nejdrsnější pohled a ono se moudře rozhodlo raději utéct.

Mags stála s otevřenou pusou. „Ty ses dneska vdala?“

„Ne, ještě ne.“ Zoe zabouchla dveře taxíku.

„Cože?“

„To máš jedno.“

Mags se zamračila. „Ty jsi Ginu ani nepozvala na svatbu?“

Na tohle teď vážně nebyla ta správná chvíle.

„Ne, nepozvala. Teď pojďme dovnitř.“ Táhla Mags pryč, pryč od cívějících pohledů a pošťuchování kolemjdoucích.

„Ale...“ Mags rytmicky poklepávala rukou o džíny a zběsile zpracovávala žvýkačku, která se jí opakovaně objevovala mezi zuby. Tohle nebyla ta Mags, kterou si Zoe pamatovala. Ta bývala vždycky klidná, uvelebená v lehátku nebo na gauči se sklenicí vína v ruce. Nic ji nerozházelo. Nemrkla dokonce ani tehdy, když její syn Johnny z neopatrnosti založil v kuchyni požár. Teď byla rozhozená. Bez sebe. Mluvila přerývaně, každé slovo bojovalo o to, aby se z jejích úst dostalo jako první. „Panebože, tohle je zlý sen.“ Položila si ruku na čelo a zůstala stát. Zoe se nechotně zastavila s ní, zatímco se z druhé strany ulice ozvalo pronikavé obdivné zahvízdnutí.

Zoe se soustředila na Mags. „Tak mi pověz, co se stalo.“

„Gina začala být trochu zmatená a...“

„Není přece dítě, ne? Copak se o sebe nedokáže postarat?“

Mags zavrtěla hlavou. „Bože, už jsi ji vážně neviděla pořádně dlouho, vid’?“ Založila si ruce v bok.

„Takže?“

Mags pokračovala: „Zašly jsme si spolu na kafe, Gina pak zamířila do Sainsbury a já měla ještě nějaké občůzky. Než jsem se za ní vrátila, byla tam policie a ona na ně křičela, ať od ní jdou dál – že nic neudělala – a pak ji zatkli a strčili ji do antonu.“ Mags se chvěla ústa a v očích se jí objevily slzy. „Nasadili jí pouta, Zoe.“ Vrásky na čele se prohloubily. „Je to přece Gina. Proboha živýho. Přes všechny její kousky nepřichází v úvahu, že by kdy někomu ublížila.“

Zoe polkla. „Co udělala?“

„Oni tvrdí, že ukradla nějaké jídlo. Detektiv z obchodu ji chytil, když odcházela, a zavolal policii.“

„To si děláš legraci? Proto je tady?“ Zoe se rozhlédla, jen aby se přesvědčila, že se svět pořád otáčí a že tohle není jen neskutečně živý předsvatební zlý sen.

Bohužel se jí to nezdálo.

Dobře. Takže je to skutečnost. Zatracená máma. A pak že byl ten telefonát znamení. Mags do telefonu zněla, jako by jí máma opravdu potřebovala, a přitom se jen trochu rozšoupla v obchodě a nenamáhal se zaplatit. „Už se to někdy stalo, Mags?“

„Bože, ne!“ Mags se zatvářila tak zděšeně, že jí Zoe věřila. „Vím, že už je to dlouho, ale na to přece svou mámu znáš až moc dobře, ne?“

Zoe věděla, že její máma je schopná všeho. Když už je ale tady, půjde do toho.

„Jak to vlastně zvládá?“ Začali stoupat po širokém schodišti k velké hnědé budově a Zoe přitom slyšela nezvyklý zvuk. Podívala se dolů a zjistila, že se jí na špičku boty přichytil sáček od chipsů. Několikrát cukla nohou a pak se pokusila stáhnout ho rukou. Její šaty pokračovaly ve své tiché sabotáži a nedovolily jí ohnout se níž než do pasu. Znovu se narovнала. Za zády uslyšela ječení sirény.

„Nevím. Nechtějí mě k ní pustit.“ Zoe se ze všech sil snažila schody vyběhnout a Mags s ní držela krok. Navzdory všemu se Zoe z představ, že je máma za mřížemi, dělalo zle. Prošla kolem ženy, z níž byly silně cítit odpadky, a došla k dvojitým hnědým dveřím s nápisem „Policejní stanice Kennington“ vyvedeným hrozivě velkými písmeny. Zalapala po dechu a s vystrčenou bradou vešla. Věděla, že jedině ona může mámu dostat ven. A byla v ráži.

Dveře se za nimi s bouchnutím zavřely a Zoe šla tak rychle, že narazila do hradby širokých zad obrovského muže s nepravděpodobně titěrným ruksakem přes pravé rameno. Připomněl jí batůžek, který nosí Jamie, když si jde zaběhat, a rychle musela zaplašit představu, jak na ni čeká vedle stojanu s květinami v zimní zahradě.

Potřebovala se soustředit.

„Promiňte, promiňte.“ Protáhla se kolem něj, jen aby před ním uviděla frontu. Tiše zaklela. Slunná sobota v centrálním Londýně. Turisti obdivující památky. Ovšemže kriminalita musela strmě stoupat.

Ona se ale musí dostat dopředu.

Obrátila se na Mags. „Víš co, posad' se tamhle, ano? Určitě mě za ní pustí a ty tady můžeš v klidu počkat.“

„Nejsem si jistá, že tě tam pustí.“ Mags postávala, jako by snad bylo ještě co dodat. „Myslím, že možná budeš muset...“

„To bude dobrý.“ Zoe konverzaci rázně ukončila a otočila se, oči upřené na ten maličký batůžek. Uslyšela zavržení podrážek, jak se Mags otočila a šla si sednout. Výborně. Zoe neměla na povídání náladu. Znovu se zadívala na ruksak. Z rohu visela nitka a ona musela překonat nutkání zatáhnout za ni.

Cloumal s ní adrenalin.

„Promiňte.“ Poklepala muži na rameno. Neotočil se.

„Promiňte...“ Všimla si bílých kabelů sluchátek, natáhla ruku a jedno mu vytáhla z ucha. „Dobrý den. Jen jsem...“

„Co to DO PRDELE jako děláš?“ Na tak obrovského chlapa se pohyboval dost rychle. A oči měl skutečně zlověstné, když je teď viděla. Kruci.

No co. Neměla už co ztratit. A teď aspoň upoutala jeho pozornost.

„Hele, moje máma je tamhle vzadu v cele.“ Ukázala na nápis „Cela předběžného zadržení“ na dvojítech dveřích v rohu. „Fakticky se potřebuju dostat dopředu, tak jsem si říkala, jestli...“ Netvářil se zrovna povzbudivě, musela ale pokračovat. „Doufala jsem, že byste mě třeba mohl pustit před sebe?“

„Vodprejskni.“ Otočil se a ona viděla, jak se mu zavlnily svaly na zádech, když si cpal sluchátka zpátky do uší.

„Jasně.“ Zadívala se na černé šmouhy na linoleu a lámala si hlavu, jak ho přesvědčit. Ucítila příval naděje, jelikož se znovu otočil.

Přejel si masitou rukou po řídkém plnovousu a prohlásil: „A v těch šatech vypadáš jako naprostá kráva.“

Výborně. Chlap se k ní znovu otočil zády. Zoe cloumal vztek. Pohlédla na hodiny na stěně. Teď by měla mířit na hostinu, na ruce snubní prsten. Místo toho je tu uvězněná s tímhle okouzlujícím stvořením v místnosti plné lidí, kteří mají zjevně za to, že se jen trochu moc nastrojila.

Otočila se na ženu za sebou s nadějí, že jí porozumí. Místo toho musela deset minut poslouchat nadávky a stížnosti na osobu, která jí nabourala auto. Po pěti minutách Zoe usoudila, že viníkem je ve skutečnosti patník. Po sedmi minutách dospěla k závěru, že za střet vlastně

může ta ženská. Poslední kapkou bylo, když začala havárku přehrávat s tak dramatickými podrobnostmi, že přitom šlápla Zoe na šaty a ozval se ten zvuk trhající se látky, kterého se hrozí ženy na celém světě. Zoe se ohlédla a viděla, že pohled na její drahé svatební spodní prádlo teď sdílí veškeré osazenstvo policejní stanice včetně opilého mladíka opřeného o zed', který s otevřenou pusou obdivně naklání hlavu do strany.

Zrovna se snažila přijít na to, jak dát šaty dohromady, když – pochopitelně – přišla na řadu. Jednou rukou popadla látku a současně se pokoušela působit autoritativně.

„Dobrý den.“ Pokusila se o vrcholně okouzující úsměv.

Policista za sklem vypadal, že na něj neudělala naprosto žádný dojem.

„Ano?“ Upíral na ni oči, které už tohle všechno rozhodně viděly.

„Co chcete?“

Cítila, jak se díra na šatech znovu rozevívá, a zoufale stáhla látku k sobě. Policista si oprášil jednu z černých epolet na rameni a Zoe uviděla oblak bílých smítek padajících k zemi.

Hlas měl drsný. „Copak? Hledáte manžela?“

„Ne,“ vzchopila se v pokusu o důstojnost. „Hledám svou matku. Ginu Whittakerovou. Byla sem zřejmě přivedena k výslechu.“

„Aha.“ Něco vyťukal na klávesnici. „A co má na sobě ona? Že by plešovou róbu?“

Jeho vlastní vtíp mu připadal k popukání a dal se do sípavého smíchu, který jako by trval několik životů. Zoe silou potlačila netrpělivost, když muž s oholenou hlavou a tetováním až po oči sedící na lavičce po jejím boku zachrochtal.

„Podívejte se, mohl byste mě prostě pustit za ní, prosím?“

Zatímco čekala, ohlédla se přes rameno a znovu přejela místnost pohledem. V rohu uviděla ženu, která mumlala něco o odporu vůči systému, v sebeobraně zvedala dvě zafačovaná zápěstí a šedivé vlasy jí padaly do ztrhaného obličejce. Dva muži se opírali o stěnu a probírali aktuální středeční formu Sheffieldu a to, jestli je manažer idiot, nebo génius. Muž s neposlušnými blondatými vlasy nepřestával nadávat na byrokracii a na koleni přitom vyplňoval jakýsi formulář. Žádný div, že policista před ní zoufale hledal jakékoli povyražení. Dělal by totéž.

Policista ťukal do unaveně vypadající klávesnice a střídavě se díval na monitor.

„Gina...?“ Podíval se na ni tázavě.

„Gina Whittakerová.“ V Zoe narůstala potřeba ječet a zápach muže vedle ní tomu nijak nepomáhal.

„Není tady zanesená.“ Neohrabanými prsty si přejel po bradě.

„Musí tam být. Byla zatčena dneska odpoledne.“

„Tak ona teda na vaší svatbě nebyla?“ Zjevně ho to překvapilo.

„Ne.“ Věděla, že to zní defenzivně. Byla ale příliš zvyklá na to, že jí unikají ony klíčové zážitky matek a dcer, o nichž četla v časopisech. Lázně. Nakupování. Společné přípravy svatby. Ten výraz radosti a porozumění mezi nimi, když se společně objeví za potlesku celé rodiny.

Nikdy to tak spolu neměly. Naposledy spolu byly nakupovat, když bylo Zoe třináct – šly jí spolu koupit menstruační tampony. Matka byla jako obvykle vyčerpaná, takže jejich společně strávený čas při tomto rituálu spočíval v tom, že máma hodila krabici do košíku a pak se jí zeptala, jestli chce k večěři rybí prsty nebo kuřecí medailonky.

Musí se soustředit. Naklonila se ke sklu. „Musím ji vidět.“

Muž znovu tůkal něco do klávesnice. Jedním prstem.

Nikdy se za mámou nedostane.

To místo bylo tak ulepené, potily se jí dlaně. „Už jste ji našel?“

Měla dojem, jako by slyšela počítač sténat.

„Jo. Mám ji.“ Přikývl.

Zoe se stáhl žaludek. „A?“

„V tuhle chvíli je zrovna u výslechu.“

„A můžu ji vidět?“

Zamračil se. „Kdo jste říkala, že jste?“

„Její dcera.“

„Aha. Ano. Ovšem.“ Zatvářil se podezíravě a Zoe vybuchla.

„Hele, tohle je můj pitomej svatební den. Fakt si myslíte, že tady předstírám přibuzenství jen pro tu ohromnou prču? Fakticky si myslíte, že jsem měla chuť vypařit se na policejní stanici zrovna ve chvíli, kdy jsem měla říkat ‚Ano‘?“

„Tak dobře.“ Vypadal naprosto lhostejně. Zřejmě už viděl ledacos. „Žádnou paniku.“

V Zoe se všechno vařilo. „Můžu teď mámu vidět, prosím?“

„No, to je ten problém.“

„Co?“

„Ne, nemůžete ji vidět. Musíte počkat, dokud nebude výslech u konce a nerozhodne se, co s ní bude.“ Podíval se za ni. „Další.“

Seru na to. „Ale já ji musím vidět.“

Veškeré pobavení z jeho tváře dávno zmizelo. „Nejde to. Smí tam jediné advokáti.“

Srdce jí poskočilo. „Já jsem advokátka.“

„Skutečně?“ Zvedl obočí. „Ukažte mi doklad.“

Zatraceně. I kdyby byla advokátka, nenapadlo by ji cpát si nějaký doklad do své titěrné saténové kabelky.

Pokusila se ho oblafnout. „Nemám ho u sebe.“

Zavrtěl hlavou. „Dobrý pokus. Další.“

Za dvojitými dveřmi Zoe uslyšela tupé bušení. Potom křik a klení.

Tam někde byla její máma. Zřejmě vyděšená. A docela sama.

Zkusila to znovu. „Prosím vás. Pochopte, já vážně musím...“

„Ne.“

„Ale...“

„Ne! Teď prosím odstupte.“

Došlo jí, že nevyhraje, a celé tělo jí naráz ochablo. Otočila se a šla si sednout vedle Mags na jednu z plastových lavic, které stály v rozích místnosti. Její vlečka byla dokonale uzpůsobená k zachycení každíčkého smítka a nečistoty na podlaze. Bylo hodně z čeho vybírat. Když mījela opilého mladíka, vyzývavě se na ni podíval a ona rázně popadla látku, která jí vzadu odpadala.

„Dáš mi číslo, kotě?“ zabručel.

Ach můj BOŽE.

Posadila se a Mags jí položila na paži horkou ruku. „Udělalas, co šlo. Budeme prostě muset počkat.“ Zašátrala v kabelce, která jí visela na rameni. „Chceš tohle?“ Vytáhla zavírací špendlík.

„Ano, prosím.“ Zoe spolkla rozpaky a naklonila se dopředu, aby jí mohla Mags šaty sešpendlit. Musí se za mámou dostat. Nebyla zvyklá prohrávat, a tohle už bylo podruhé v jediném dni. Vrátilo ji to do těch příšerných letních dnů kdysi dávno. Náraz kovu do jejího těla. Slova, na která se tak usilovně snažila zapomenout, ale která se jí vtiskla do snů na celé týdny. Jeho slova. Každé ráno se jí vysmívala v metru, když mířila do kanceláře. Každý večer ji provázela jako hudba k filmu, když běžela domů.

Její svatba jí tady v téhle hluché díře připadala neskutečná.

Zato ona slova zněla věrohodně.

Minuty ubíhaly, Zoe a Mags seděly bok po boku. Zoe neustále nadskakovalo koleno při nekonečných představách mámy krutě vyslýchané zlovolnými policisty s paralyzéry nebo obušky. Mags přinesla z automatu dva kelímky s čajem a křupky. Zoe se jich nedokázala dotknout. A pak, zrovna když už Zoe myslela, že shoří, se dveře vedoucí k celám předběžného zadržení otevřely a ona tam stála. Máma. Zoe zaplavily dávno zapomenuté vzpomínky. Vzpomínky na tvář zahlédnutou u školy ve chvíli, kdy si nic nepřála tolik, jako být doma. Jak se té ruky chytla v neotřesitelné víře, že dokáže všechno napravit.

Máma měla svěšenou hlavu, na záda jí padaly tytéž zrzavé vlasy. Známé hnědé oči se leskly. Podél rtu se stále táhla maličká jizva od toho, jak ji napadl sousedovic pes, když byly Zoe tři roky. Pohled na její tvář rozpustil přítomnost a vrátil Zoe do pokojíků jejího dětství, čmáranic přichycených magnetem na ledniče a šišatých sušenek pečených za deštivých odpolední.

Trvalo jí vteřinu, než si uvědomila, co je jinak. Máma nebyla nalíčená. Ale v tom to nebylo.

Měla na nose brýle. Ale v tom ta změna taky nebyla.

Ne.

Byl to výraz její tváře.

Aniž si to Zoe uvědomovala, připravovala se v duchu na ten výraz zklamání. Ten jediný si z posledních setkání s mámou pamatovala. Jenže ona se teď usmívala. Ten široký vřelý úsměv si Zoe pamatovala z dětského období odřených kolen, špatných dnů ve škole nebo společného dovádění v koupelně před spaním.

Úsměv z doby předtím. Úsměv z minula. Než se všechno pokazilo.

Manželská ubikace, Rhine Garrison

Dárek: Velký plyšový opičák

Oblíbená hudba: Ábécédé

15. června 1986

Nejdražší medvídku Zo,

takže dneska jsou ti dva. Oslavila jsi je tím, že jsi Alistairovi shodila na zem letadýlko (pardon, jeho model De Havilland Mosquito – nesnáší, když o něm

mluvím jako o letadýlku) ze stolku v rohu a rozbila ho na tisíc kousků. Samozřejmě to byla nehoda. A on to samozřejmě věděl, a tak se pokoušel o úsměv a ujišťoval tě, že je to v pořádku, přičemž se po všech koutech obýváku snažil najít každý kousek křídla a každý pitomý šroubek. Dokážeš v něm číst jako v knize a sledovala jsi ho s očima tak vykulenýma, jako by zadržovaly všechny slzy, které kdy svět vyplakal. Řekla jsem mu, aby se přestal chovat jako idiot, což nevzal moc dobře, a rázem bylo v místnosti jako v márnici, dokud jsi k němu nepřišla a nepoložila mu svou malinkou ručku na rameno. Trhla jsem sebou a čekala, že tě odstrčí, on se ale otočil a objal tě, jako by tě nikdy nechtěl pustit. Dokonce měl v očích slzy. To jsem u něj viděla prvně.

Nevíš ještě, že jsme před pár týdny přišli o Fazolku. Tak moc jsme ti chtěli pořídit bratříčka nebo sestříčku, ale nešlo to tak rychle jako poprvé a potom... tohle. Nevěděla jsem, jak to mám Alistairovi říct. Byl tak strašně šťastný, když jsem otěhotněla, a já mu strašně nerada působím zklamání.

Byla jsem s Mags, když se to stalo, a díkybohu za to, že tam byla. Bydlí hned vedle s Alistairovým nejlepším kamarádem Richardem a má malého Johnnyho. Stavěli jste si spolu v kuchyni něco jako nedobytný bunker ze židlí a hromady utěrek, když jsem šla na záchod a viděla krev. Seděla jsem tam, panikařila a brečela, a Mags mi přinesla hrnek čaje s asi padesáti cukry a hladila mě po zádech a pořád na mě mluvila, až se mi udělalo trochu líp a jely jsme do nemocnice. Ukázalo se, že Mags před lety taky přišla o dítě. Věděla, o čem mluvím, když jsem říkala, že svoje tělo nenávidím – že mám pocit, jako by mě zradilo. Druhý den ses batolila kolem a mávala lopatičkou, zatímco já v zahradě sázela stromek platanu. Na památku Fazolky. Abychom si mohli představovat, čím se naše miminko mohlo stát.

Když jsem to Alistairovi řekla, nedokázala jsem přestat s omluvami. Byl moc milý a přitáhl si mě do své medvědí náruče, takže jsem mu neviděla do tváře. Je spíš na činy než na slova. Žádný div, že vstoupil do armády. Políbil mě do vlasů, pevně mě stiskl, nalil mi obrovskou sklenici vína a sám si vzal pivo z ledničky. Mluvil o tom, že to zkusíme znovu. A držel mě – alespoň do druhého dne, kdy zase ráno odjížděl na cvičení. Chtěla jsem, aby tu byl a staral se o mě, ale věděla jsem, že to nejde. Jsem na něj moc hrdá. Na svého vojáka.

Tohle je dopis pro tebe k narozeninám a teď dávej pozor! Hodlám ti věnovat celou knihu těchhle dopisů, aby ses ve svých jedenadvaceti mohla smát tomu, jaký jsem byla magor a jaký je to div, že ses dopracovala do dospělosti bez nějaké vážné duševní poruchy. Můžeš ji pak navěky hýčkat, anebo ji na-

cpat na dno skříně se starými podprsenkami a fotkami bývalých kluků, které bys s velkou radostí zabila. Je to na tobě.

Teď se ovšem vrátím k tématu a budu psát o tom, čím ses bavila, oslavenkyně. Za ten poslední rok jsme se sblížily ještě víc. Byla to moje ruka, které ses chtěla držet, když ses učila chodit, a můj klín, na kterém chceš sedět, když jsi unavená. Nemůžeš se mě nabažit. Hladíš mě po vlasech, schoulíš se mi na krku a říkáš mi jména své armády kamarádů. Lišák (liška). Oslík (osel). Je tu znát jistý trend. Krmíš je, koupeš a posíláš do nebezpečných výšek na houpačkách v parku. Johnny se jednou pokusil ukrást ti Bunnyho a tys křičela, bojovala a tahala ho za vlasy, dokud ti ho nevrátil. S tebou není radno si zahrávat. Alistair si myslí, že bych měla mírnit tvou agresivitu – já myslím, že jsi dokonalá. Bůhví, že bude potřeba umět se v tomhle našem šíleném světě postavit sama za sebe.

Na tuhle německou základnu jsme se přestěhovali minulý měsíc. Naše polovina malého dvojdomku na kousku pozemku má úzké schody a odlupující se barvu na stěnách v tom nejdepresivnějším odstínu světle růžové, ale ty to tady zbožňuješ. Když jsme poprvé procházeli kontrolním stanovištěm, nasadila jsi tak široký úsměv, že jsi přiměla usmát se dokonce i vojáky ve službě, když nám kontrolovali doklady. Zbožňuješ zdejší chleba a sýr a vůni černého německého kafe v mém hrnku. Tohle místo je obehnané ostnatým drátem, ale pro tebe je to jen jedno velké hřiště.

Stojíš u okna a posíláš vzdušné polibky, máváš tátovi na rozloučenou, když odjíždí na další cestu, kdovíkam tentokrát, a tvou nejoblíbenější zábavou je točit se kolem šedivých pouličních lamp tak dlouho, až se ti z toho zamotá hlava, a potom seskakovat z mohutných obrubníků do silnice. Chceš, abych tě vzala do obrovských hangárů na konci základny u hraničního plotu, hned vedle cedulí, kterými nám ministerstvo obrany říká, že PROSTOR JE STŘEŽEN SLUŽEBNÍMI PSY. Dokážeš trávit hodiny pozorováním obrněných vozidel a tanků vyjíždějících dovnitř a vyjíždějících ven na cvičení – zbožňuješ ten řinčivý rachot, když se blíží, zatímco já mám chuť zacpat si uši a zpívat mizerné popové písničky, dokud nebudou pryč. Nikdy, nikdy ti nedovolím vstoupit do armády. Pokud se někdy rozhodneš v něčem mě poslechnout, prosím, vyber si tohle.

A čím jinak vyplňuješ své nabitě batolecí dny? Hrozně ráda sama papáš – pokud tě někdo obdivně pozoruje – a moc ráda třídíš prádlo do šilenných hromádek a otevíráš a zavíráš všechny šuplíky. „Vaříš“ v troubě. Plastelínu. Flanelové košile. Moje klíče. Moje podprsenky. Přeléváš mi kytky, neustále po-

bíháš a už jsi přišla na to, že miluješ cukr. A hrášek. A moc ráda mi kradeš spony do vlasů.

Napodobuješ mě. Většinou to zbožňuju, ale minulý týden mi bylo smutno kvůli Fazolce a brečela jsem a pak jsem slyšela plakat i tebe. Dala jsem si pořádně záležet, abych se už vždycky jen usmívala. Nechci, abys se mnou sdílela moje truchlení. Není to tvoje bolest. Ty jsi neselhala. To jen já.

Někdy se na tebe dívám a popadne mě hrůza. Jsi tak plná radosti a energie. Kdy něco pokazím? Kde udělám chyby?

Potom ale vysvitne sluníčko a Mags vystrčí hlavu přes plot a rozhodneme se už zase se navečeřet společně. Dá ohřát párky a pustí svoje oblíbené album Spandau Ballet a nalijeme pivo a džus a všichni čtyři si dopřejeme upatlaný kečupový piknik na zahradě a já se nestarám o nic než o pouto, které nás spojuje. Navzájem. Mámu a dceru.

Nikdy tě nenechám ve štychu. To ti slibuju.

Mám tě moc ráda.

Pusu, máma

„Neztratila jsem...“ Její máma zabořila lžičku do misky na stole a nabrala vrchovatě cukru. Opatrně ji přenesla a vysypala do hrnku s čajem, potom se zjevným potěšením potukala lžičkou o okraj. To gesto Zoe připomnělo čajové dýchaný na vojenské základně, kdy se dohadovali o tom, jestli je lepší dětský seriál *Bagpuss* nebo pořad *Button Moon*.

Uvědomila si, že máma zase nedořekla větu, a pokusila se jí pomoci. „Co jestli jsi neztratila, mami?“

Lžička byla znovu na cestě k misce. „Neztratila...“ Mámin pohled se rozostřil. Zastrčila si uvolněný pramínek vlasů za ucho. Vlasy jí teď u kořínek šedivěly, ztrácely ten měděný lesk, kvůli němuž je Zoe jako malá s takovým zápalem kartáčovala a zaplétala. „Neztratila jsem tu věc, co znamenala, že ti smím přijít na svatbu?“

Zoe na ni zůstala koukat, zmatená. Máma přece neměla nikdy problém najít správné slovo, které potřebovala, aby se vyjádřila.

Mags se předklonila. „Myslíš pozvánku?“ Zamračila se za Zoe. „Ne. Neztratilas ji, Gino. Vid' že ne, Zoe?“

Zoe v sebeobraně překřížila paže. Nezasloužila si, aby ji Mags obviňovala. Ne potom, co máma tehdy před lety udělala.

„Takže to znamená, že...“ Máma se znovu zarazila a zpracovávala to. „Aha.“

Zoe si nevšímalá bodnutí výčitek, když na mámině tváři zaznamenala zklamání. Nehodlá se omlouvat. Ani náhodou.

„No, jak se ukázalo, o moc jsi nepřišla.“ Dopila zbytek černé kávy. Položila šálek na stůl a zadívala se na své svatební šaty. Na korálky. Živůtek. Naději všitou do každíčického stehu.

Jamie. Věděla, že se s ním bude muset vidět, ale děsila se toho, co by jí mohl říct. Jeho bolesti. Jeho hněvu. Věděla, že si to všechno zaslouží.

Věděla ale taky, že je čas tomu čelit, a sáhla po telefonu. Zarazila se, teprve když si všimla, že si její máma sype do hrnku další vrchovatou lžičku cukru. Její prsty vypadaly bledé a křehké, bez snubního i zásnubního prstenu.

Zoe natáhla ruku, aby ji zarazila. Mámina kůže byla na dotek tak studená. „Mami, tohle už je pátá. Možná už to máš sladké dost, pokud se ovšem usilovně nesnažíš dostat cukrovku.“

„Mám ho ráda sladký.“ Upustila cukr do hrnku a zamíchala. Zoe viděla, jak se jí chvějí ruce, když hrnek zvedala ke rtům. Trochu se napila, zašklebila se a vyplivla čaj zpátky do hrnku.

„To je ale hnus.“ Řekla to tak hlasitě, že se otočili i hosté u těch nejvzdálenějších stolků.

„Trochu tišeji, mami.“ Zoe se omluvně usmála na majitelku kavárny, která přerovnávala sendviče v sípajícím chladičím boxu v rohu. Žena její úsměv opětovala bez znepokojení. Zřejmě už slyšela horší věci. Umístění kavárny hned vedle policejní stanice mohlo jen těžko podporovat poklidnou konzumaci muffinů s kapučínem.

„Víc mlíka. To je to, co potřebuju.“ Máma si nalila do hrnku celý obsah malého džbánku a tekutina se zavřením zbělela, jak jí míchala.

Mags vedle ní uždibovala zbytky sendviče s vaječnou pomazánkou. Byla svítivě žlutá a usilovala o to, aby se Zoe při pohledu na ni zvedal žaludek ještě o něco víc. Kousky řerichy spadly na talíř, když si Mags ukousla, a Zoe se z pronikavého pachu vejce chtělo zvracet. Už je to dávno, co mezi nimi plynul hovor s takovou lehkostí, zatímco si Zoe hrála nebo kreslila a ony dvě si nalily skleničku vína a připravovaly večeři. Jediné, co slyšela teď, bylo ticho.

Pohlédla z okna a na vrcholu schodiště sousední policejní budovy viděla postavu v těsném modrém obleku, jak podpatkem zašlapuje nedopalek cigarety. Seržant z vazby. Muž, který její mámu oficiálně propustil s napomenutím. Tvář nakláněl ke slunci a mnul si rašící plnovous v barvě soli a pepře. Vzpomněla si, jak sklonil husté obočí, když si ho vzala stranou a ptala se, jestli se máma přiznala. Jak si stiskl kořen nosu a informoval ji o tvrzení její matky, že si nepamatuje, co udělala. Potom položil Zoe otázku, na kterou nechtěla odpovídat. Otázku, která z tichých obav na okraji jejího vědomí dělala skutečnost.

Zabubnovala prsty na prázdný hrnek. Bylo půl páté. Teď měla začínat svatební hostina. A ona se z nějakého důvodu rozhodla být místo

toho tady, pít špatnou kávu ve svých svatebních šatech se dvěma ženami, které pro ni byly v podstatě naprosto cizí. Znovu jí projel pocit viny. Musela ho tak hrozně zranit.

Naklonila se a opřela se lokty o stůl. Byl ulepený, a tak se rychle zase narovnal. Bylo načase dostat pár odpovědí.

„Tak proč jsi to udělala, mami?“ Seržant řekl Zoe naprosto jasně, že její matka měla štěstí, když vyvázla jen s napomenutím, zvláště vzhledem k tomu, jak se policistům na místě vzpouzela, když se ji snažili dostat do policejní dodávky.

Jakkoli měla zlost, stejně to pomyšlení nesnesla. Nesnesla představu, jak se její máma pere s policisty, zatímco si ostatní vybírají burgery a pivo. Její máma za mříží a s náramky v zadní části dodávky. Sama.

„Mami?“

Na vteřinku se jí máma podívala do očí, potom její pohled zabloudil jinam. „Bože, ta ženská má ale obrovskou prdel.“

„Bud' zticha, mami! Takové věci nemůžeš říkat.“ Zoe se rozhlédla, aby zjistila, jestli to ta žena slyšela.

Její máma jí hlasitě odporovala. „Proč? Nemůže mě slyšet.“

Dotyčná žena byla asi na tři kroky od nich a rozhodně ji slyšela, pokud se dalo soudit z rudnoucí kůže na jejím krku. Zoe se na mámu upřeně dívala, snažila se přimět ji, aby se soustředila.

„Mami, musíme si promluvit o dnešku. O tom, cos udělala. Proč jsi to jídlo brala?“

Máminy oči sklouzly k oknu. „Nechtěla jsem. Byla to nehoda. A oni na mě křičeli. Všichni se na mě vrhli.“

Přiznání jí nikdy moc nešlo. To by měla Zoe vědět sama nejlíp.

Naklonila hlavu ke straně, aby mámě zaclonila pohled. „Proč jsi brala ta kuřecí stehna?“ Už když ta slova říkala, uvědomovala si, jak nesmyslně to zní. Protože právě to bylo příčinou odpoledního dramatu. Zpola snědené balení grilovaných kuřecích stehen a nějaké sušenky.

To nebyl zrovna moc dobrý důvod propásnout vlastní svatbu. Máma jen otočila hlavu na druhou stranu, potom se napila čaje, usmála se a zlehka pohladila Zoe po tváři. Ruku měla pokrytou načmáranými poznámkami všech barev. Alespoň tohle se nezměnilo. Zoe si vzpomněla, jak její táta nechával po celém domě ležet bločky čistých bílých papírků, aby mámu přiměl je používat. On sám psal úhledně uspořádané seznamy velkými písmeny. Máma si je čmárala na kůži.

Pohlazení vrátilo Zoe do dnů, kdy byla máma začátkem každého jejího dne. Kroky vedle ní při každé cestě domů.

Zachvěla se. Už zase ji pronásleduje minulost. Ucukla před máminou rukou a seděla na židli rovná jako pravítko. Potřebovala známé teritorium. Boj. Hádku.

Máma promluvila jako první. „Tak ráda tě vidím, Zoe.“

Zoe se na ni požívala, jako by hledala objasnění, po vši zlobě, která předcházela. Její máma už se ale zase dívala z okna a tiše si pobrukovala nějakou melodii. *Sladké sny*. Ukolébavku, kterou zpívala každý večer, když Zoe ukládala do postýlky. Zoe si vybavila chladivý polštář pod tváří a proužek světla z chodby pode dveřmi.

Zamrkala, úplně ztratila nit svých myšlenek. Ocitla se v toku. Svět venku se nezastavil. Auta na silnici. Sirény. Ptáci na telegrafních sloupech. Kdysi dávno si připadala jistá a silná. Teď jí najednou nic nepřipadalo správné. Nic nepůsobilo pravdivě.

„Jdu se vyčurat.“ Máma vstala a Zoe si všimla, jak na ní visí oblečení. Černé legíny byly vytahané a jednu z bílých tenisek měla rozvázanou.

„Je to tamhle.“ Zoe ukázala směrem k cedulce v zadní části kavárny, máma ji pak ale překvapila tím, že se na ni vrhla a sevřela ji v pevném objetí, na které čekala celých deset let. Zoe ucítila jakoby ptačí tlukot jejího srdce, bylo jí zase pět a zápasila s planými neštovicemi. Kdykoli zavolala, máma tam pokaždé byla. Chladivé ruce na čele. Tichý hlas předčítající *Tajemnou zahradu* v hodinách, kdy se potila při horečce a svědilo ji celé tělo.

„Moje zlatá holčičko.“ Gina uvolnila objetí a rozhlédla se. „Potřebuju se vyčurat.“

„Ano. To už jsi říkala.“

„Kde je tu záchod?“

„Tamhle.“ Zoe jí to znovu ukázala. Máma byla dneska vážně mimo.

Zatímco se její matka loudala k záchodkům, Zoe se v myšlenkách vrátila do doby, kdy se viděly naposledy. Před deseti lety. Pořád si pamatovala zaskřípění odstrkované židle na dřevěné podlaze, když vstávala. Zuřivost v každém centimetru jejího bytí. Zavrzání dveří v pantech. Klapot jejích vlastních podpatků při rázném odchodu.

Vzpomínky se vytratily a znovu se ocitla v kavárně ve svůj svatební den se ženou, která kradla a říkala lidem, že jsou tlustí. Soudě podle

chichotu a úšklebků ostatních hostů rozhodně budily pozornost. Bylo jí to nepříjemné, cítila se nejistě a rostla v ní touha napít se ginu.

Rozzlobeně se obrátila na Mags.

„Proč jsi mě sem sakra tahala?“

„Vzhledem k okolnostem mi spíš pověz...“, Mags ukázala na její svatební šaty, „proč jsi sem sakra chodila?“ Podívala se na Zoe a zvedla obočí stylem, který si Zoe pamatovala jako nesporně nebezpečný. Bylo jí to jedno. Dychtila po boji.

Mags si otřela ústa papírovým ubrouskem a odsunula talíř. Obrátila se na Zoe, ústa stažená do káravé čárky.

„Proč myslíš, že jsem tě sem tahala, holčičko moje?“

„To nevím.“ Naježila se. „A nejsem tvoje holčička.“

„To je pravda. Vybíráš si k protestu to ze všeho nejmíní důležité. Což jsi dělala vždycky.“ Mags si přiložila ruku na krk a pohnula hlavou ze strany na stranu. „Ani trochu ses nezměnila.“

Zoe byla ztuhlá rozhořčením. Snad po celém těle cítila, jak jí pulzuje krev. „Ty nemáš ani nejmenší tušení, jestli jsem se změnila, nebo ne, Mags. A já ti říkám, že ano.“ Ucítila záchvěv hrdosti. „Mám vlastní firmu. Dobré přátele. Muže, kterého miluju.“

„Zjevně ne dost na to, aby sis ho doopravdy vzala.“ Mags si s nenesitelným klidem znovu otřela pusou. „A nevšimla jsem si, že by ses vrhala po telefonu, abys tomu chudákovi zavolala.“

Zoe znovu bodly výčitky svědomí, ale nehodlala to dát před Mags najevo. „Ale no tak. Přece jsem tady, ne?“

„Jasně. U kafe.“ Mags měla hlas plný sarkasmu. „Vůbec nepochybuju, že tě naprosto pochopí, až se uráčíš dát mu o sobě vědět.“

Zoe cítila, jak ji zaplavuje žář. „Chtěla jsi přece, abych přijela, Mags.“

„Jenže já o svatbě nevěděla, že ne?“ Mags zmačkala ubrousek do kuličky. „A kdybych o ní věděla, můžeš vsadit svůj život na to, že bych po tobě nic takového nechtěla. A ještě něco. Měla jsem o tom vědět, Zoe, protože mně o tom měla říct Gina. Měly jsme pro ni společně vybírat nové šaty. Mělas ji pozvat. Svou vlastní mámu. Nemůžu uvěřit tomu, že jsi ji z toho vypustila.“

Ne. Tohle nebylo fér. Zoe se nadechla, aby ovládla své rozběsněné emoce. Nesnášela pocit, že se nedokáže ovládnout. Až tohle skončí, bude si muset jít pořádně zaběhat. Vypotit to. Prodrat se tím.

„Nemluvily jsme spolu spoustu let. Nějak mi nepřišlo správné, aby mě viděla, jak říkám ‚ano‘.“ Věděla, že to zní tvrdě. „Proč bych měla já dělat první krok, když chyba je na její straně?“

Mags zavrtěla hlavou a trojice stříbrných lebek na náušnici, kterou vždycky nosila v levém uchu, se zaleskla ve slunci. „No, to je hodně diskutabilní.“

„Ne, to tedy není.“

„Každopádně mi pověz, proč jsi jí nechtěla dát šanci? Vidět, jak se po té době má?“

Zoe cítila, jak jí po krku stéká pot. „Jak se má, vím od Lily.“

„A to ti stačí?“ Mags se zamračila. „Panebože, těch věcí, co bych ti o tvé mámě mohla vyprávět, Zoe. O tom, čím si prošla.“

„Nechci to vědět.“ Zoe vyschlo v ústech.

„Ne.“ Mags se na ni upřeně dívala, s výrazem nekonečného zklamání ve tváři. „Zřejmě ne.“

Mags svěsila ramena a Zoe poznala, že je hovor u konce. „Tak jo.“

Mags upírala pohled do stolu. „Tak jo.“ Než mohla Zoe vydechnout, Mags znovu vzhledla. „Na co se tě ten seržant ptal?“

„Co tím myslíš?“

„Položil ti nějakou otázku. Na konci.“ Mags ukázala k policejní stanicí.

„Aha. To nic nebylo.“ Zoe vytáhla z kabelky telefon, ale pořád se nedokázala přimět ho zapnout.

„Zoe.“ Hlas Mags teď studil jako ocel.

„Jen se mě ptal, jestli někdy měla nějaké duševní problémy.“ Zoe odmítavě zavrtěla hlavou. „Jsem si jistá, že to nic neznamená.“

„Vážně?“ Viděla, jak se do ní Mags zabodává očima. „Víš to jistě?“

„Ano.“ Zoe vstala, zoufale toužila odtud uniknout. „Má prostě jen špatný den. Hele, potřebuju trochu na vzduch. Budu venku, jo?“

Zamířila ke dveřím a chystala se je otevřít, když uviděla mámu vycházet z toalet. Vypadala tak malá a ztracená. Zoe ji pozorovala, jak se dlouze rozhlíží a mrká do jasného světla. Viděla zmatek zakalující její výraz, a pak úlevu, když očima konečně spočinula na své dceři. Došla k Zoe a postavila se před ni, slunce jí ještě prohlubovalo vrásky v obličejí.

Zoe ztuhla, když jí máma vložila ruku do dlaně. Prsty měla teplé a důvěřivé a Zoe nezbyvalo, než ji držet. Máma promluvila tichounkým hláskem. „Tak ráda tě vidím.“

Její skloněná hlava vehnala Zoe slzy do očí. Matka nikdy nepřiznala porážku. Nikdy.

Brada se znovu zvedla a hnědé oči zapátraly po jejích. „Něco není, jak má být, víš.“

Zoe to viděla. Najednou to viděla až moc dobře. Svěšená ramena Mags. Nekonečné lžičky cukru. Opakování. Zoe stála bez hnutí, držela mámu za ruku, a s tím, jak do sebe jednotlivé části začaly zapadat, ucítila na kůži mravenčení. Stiskla ty známé prsty a přitáhla si mámu do náručí, aby ji držela dost pevně za všechny ty roky odloučení.

Potom se zadívala z okna a uviděla ho. Jamieho.

Zrovna když se otočil a odcházel.

* * *

Manželské ubikace, Rhine Garrison

Dárek: Dětské klávesy. (Už teď toho lituju.)

Oblíbená hudba: Cokoli dokážeš vyloudit z výše uvedeného – zatím žádné rozeznatelné melodie...

15. června 1987

Nejdražší medvídku Zo,

tak dneska jsou ti tři. A jak už jsi dospělá! Dneska ráno sis nastrkala do vlasů celý balíček motýlkových klipsů a odmítla jsi mi dovolit jediný ti vyndat. Zrovna máš na sobě vilí křídla, co jsem ti vyrobila vloni k Vánocům (díkybohu za ramínka na šaty) a pyžamko z obchodu Victoria Plum. Říkáš si „kouzlová princezna“ (a jistěže vím, co chceš říct) a brouzdaliště je tvým královstvím. Smí do něj jen ti, které máš opravdu moc ráda. Já. Alistair. A tvoje sestřička Lily. Je jí jeden měsíc – tak maličká, drahocenná, zázrak všech zázraků je skutečně TADY.

Když jsem se dneska otočila zády, zvedlas ji a držela ji v bazénku na klíně. Otrhala jsi mi polovinu sedmikrásek a všechny se vznášely na hladině – myslím, že ses snažila udělat jí něco jako kouzelnou grotu. V bazénku naštěstí ještě nebylo moc vody, ale stejně, ty sis myslela, že bude nadšená – a ona se pochopitelně rozbřečela. To dělá hodně často. Vylouvala jsem ji a usušila a sluníčko se jí třpytilo na světlé kůži, a ty jsi stála ve vodě a plácala rukama. Jedno z křídel se ti zmáčelo a celá jsi působila zplihle. Ještě jsi nepřišla na to, jak jí mít ráda. Jsi na ni moc velká, samý prudký pohyb a cákání. Ale vím, že